

[Gert Petersen.]

offentligheden gennem et folketingsudvalg får muligheder for at få oplysninger om arbejdet og retningslinjerne for dette.“

Videre:

„Det parlamentariske organ, som her foreslås nedsat, er tillige udtryk for offentlighedens ... berettigede krav om kontrol over for enhver statslig virksomhed.“

Den ordfører, som sagde sådan i 1972, hed hr. Orla Møller. Det er den justitsminister, som i dag afviser forslaget totalt.

Et af de argumenter, som vi har hørt for afvisningen, er, at der siden 1972 — det sagde justitsministeren under debatten, vi havde tidligere — har været relativt ro om efterretningstjenesterne. Det blev sagt under en debat, som var fremkaldt af en af de største skandaler, vi efter min opfattelse har oplevet i forbindelse med illegal efterretningsvirksomhed her i landet udøvet af de legale efterretningsorganer. Jeg mener ikke, at alle benægtelserne, al denne sigen nej til at lade sagen om blikkenslagerbanden undersøge, rokker herved.

Det ser heller ikke ud til, at det er slut. Nu er der i dagspressen fremkommet oplysninger om, at agenter med tilknytning til politiets efterretningstjeneste i begyndelsen af 1960'erne stjal og affotograferede SFs medlemslister. Jeg vil godt have at vide, om ministeren vil undersøge, eller om han måske allerede har undersøgt, pligtopfyldende som han er, disse oplysninger, eller skal vi igen have at vide, at det har noget med statsikkerhed at gøre, derfor må det være hemmeligt? I så fald må jeg spørge: hvad i alverden har SFs medlemslister med statens sikkerhed at gøre? Vi søger et demokratisk flertal for at lave om på det her samfund, vi truer ikke statens sikkerhed. Derfor må vi forlange et klart svar og en tilbundsgående undersøgelse.

I øvrigt er jeg helt overbevist om, at der ikke kommer ro om efterretningsvæsenet. Uanset hvad ministre eller ordførere finder på at sige, gør det sig faktisk en voksende utryghed gældende i dette land blandt mange borgere; frygt for registrering, aflytning, udspionering, det, der på udenlandsk hedder Berufsverbot, er i tiltagende.

Jeg vil også godt spørge justitsministeren, om den beslutning, som en tidligere justitsminister, hr. Thestrup, tog i 1969, at der

ikke må ske registrering alene på grund af lovlig politisk virksomhed, stadig står ved magt.

Vi er af den opfattelse, at hvis man vil bøde på utrygheden, så accepterer man et kontrolforslag. Hvis man selv vil skærpe utrygheden, så fortsætter man med at afvise forslaget, så enkelt og lærerigt er det.

Så er der altså også dem, der mener, at vi er naive, når vi kan komme med sådan et forslag. Nu vel, man skal vel være i besiddelse af en vis naiv optimisme for at give sig af med politik. Vi benægter ikke, at der er megen ondskab i verden, så naive er vi nemlig ikke, og at det er nødvendigt at beskytte landet og dets borgere mod ulovlig agentvirksomhed, sabotage, terrorisme osv. Hvis andre har en anden opfattelse, så er vi altså ikke enige med dem, for vi synes faktisk, det er synd for folk, hvis de bliver bortført, taget som gidsler eller skudt, og vi synes, det er rigtigt, at man prøver på at forhindre det. Derfor har vi ønsket, at borgerne beskyttes mod slige overgreb, men lagt hovedvægten på, at de, der skal beskytte os, kommer under kontrol, der udøves af repræsentanter for samtlige de partier, som vælgerne finder det rimeligt at sætte ind i dette ting. Vi vil ikke gøre nogen forskel. Der er ikke tale om, at den ene eller anden skal komme til hr. Gert Petersen eller skal stå til ansvar over for hr. Gert Petersen, han skal også stå til ansvar over for hr. Wilhjelm. Vi mener, at de partier, som borgerne finder det rimeligt at sætte ind i dette ting, disse partier må have muligheden for igenem en repræsentant at udøve en kontrol.

Ellers risikerer vi — og her har hr. Wilhjelm 100 pct. ret, her er vi ved de 8/9, hvor jeg var enig med ham — at de, der skal beskytte os mod ulovlighederne, selv benytter sig af ulovlige midler og undergraver retssikkerheden, eller at de sætter kikkerten for det blinde øje, hvis ulovlighederne begås af den yderste højrefløj eller vores såkaldte allierede, og det har vi oplevet mange eksempler på. Hvis det bliver ved, så kan vi godt blive nødt til at spørge os selv, om det ikke under de vilkår er ved at blive sådan, at den sikkerhed, som disse efterretningstjenester skulle skaffe os, snarere er blevet til så megen usikkerhed, at vi hellere var deres såkaldte sikkerhed foruden.

Jeg er overbevist om, at det standpunkt